

ЧАРІВНІ ЛІХТАРИКИ

Вним-давно, коли звірі ще вміли розмовляти, жили собі на цю світлі трое маленьких зайченят — двоє зайчиків-братиків і сестричка.

На жаль, доля їх спіткала така, що їхня мама-зайчиха тяжко хворіла й померла. А перед смертю благословила своїх діточок і подарувала кожному з них по маленькому ліхтарику.

Виховалися маленькі зайченятка з батьком.

Батько любив старий заєць своїх діточок. Балував донечку, не міг відірватися на синочків. Підростали зайченятка, батьківською любов'ю зігріті, материнським благословенням оповиті, біди їм не знаючи.

Одного разу зібралися дітлахи піти до лісу погуляти, ягідок та грибів зібрати. Гуляли, співали, їм незчулися, як заблукали.

Ходять бідолахи лісом, шукають стежку до батьківської хатки, де вона, та стежка... Аж тут і ніч настала.

Лячно та неспокійно стало в лісі. Те, що вдень здавалося знайомим та веселим, стало раптом зовсім чужим та моторошним. Що вдень було пишним зеленим кущем, вночі здалося зайчачим та страшним лісовим чудовиськом. І всюди щось шелестить, рушиться, пищить, ухає — ще більше малечу лякає.

Збилися до купи переполохані зайченятка, тремтять, не знаючи, як їм далі бути...

втримала маленька сестричка, впала на коліна, та й за-
ала:

Ой, браточки мої рідненькі, що ж нам робити, як бути?!
е нас вдома тато, сумує, а ми заблукали, і не знайти нам
ки до батьківської хати! І не можу я запалити мамині ліх-
ки, бо не подбала про те, як здобути вогню!

що ж брати? Їм теж страшно, вони теж розгублені, але ж
а якось підтримати та втішити сестричку.

двівся старшенький, розправив плечі, повів вусиками й
е:

Не бійся, рідненька моя! Я вірю, що з нами нічого лихого не
ється, і врешті решт все буде добре!

той же час яскраво, як велика небесна зірка, спалахнув
ліхтарик!

— А я, сестричко, надіюся, що зможу знайти для нас п
батьківської хати,— підхопив другий братик.

І тієї ж миті яскраво засвітився його маленький ліхтари

— Ой, браточки мої рідні, як же я вас люблю!— промов
плакана сестричка і посміхнулась.

І ось вже три ліхтарики розганяють своїм теплим світло
жахи.

Підвелися зайченятка, підняли над головами ліхтарики
страшно вже їм!

Аж ось і стежка знайшлася.

Взялися дітлахи за руки й чимскоріш побігли додому
скоро вибігли вони з лісу і побачили рідну хатку, біля яко
їх стурбований батько.

